

Engel med et

Olivier Messiaens bryllupsmystikksanger får en varm tolkning av Liv Elise Nordskog og Signe Bakke.

Foto: Wikipedia commons

Bønnhørt bønn

BRYLLUPSSANG: Det er noe David-salmeaktig over Olivier Messiaens sanger. Han jubler, tviler, tenker og tror. Også som blivende ektemann.

Den franske komponisten Olivier Messiaen (1908-1992) maktet egentlig det umulige: Han kalte seg teolog, ikke musiker. Han mente musikken var vel så egnet til å ta opp teologiske spørsmål og uttrykke teologiske spørsmål som ordene. Og likevel var han av dem som påvirket og inspirerte flest komponister i forrige århundre – kristne som ikke kristne, ateister som troende. «Troen er det store dramaet i mitt liv. Jeg er troende, så jeg synger Guds ord for dem som ikke har noen tro», som han sa.

Gleden på plass. Sopranen Liv Elise Nordskog og pianisten Signe Bakke gir i sin nye innspilling av Messiaens *Poèmes Pour Mi*, vakre vinger til en av de merkeligste og mest henrivende sangsyklusene i århundret som var. Den lovpriser ekteskapets sakrament. Ni sanger som synges til bruden – og til Gud som gir henne som gave. Akkurat som det mystiske «ekteskapet» mellom Kristus og Kirken. Det føreste speiler det andre.

I de enkle tekstene – som han skrev selv – beskriver han det himmelske livet når det jordiske forsvinner. På den andre siden har han en visjon av helvetet ved tanken på at den jordiske kjærligheten skal forsvinne. Den siste sangen, *Bønnhørt bønn*, er en treffende bønn om nåde, en feiring av kjærlighetens guddommelige art – etter dager med tvil og turbulens er gleden på plass igjen.

NY UTGIVELSE

Olivier Messiaen
Poèmes Pour Mi.
Trois Melodies.
Claire Delbos
L'Âme en Bourgeon

Liv Elise Nordskog (sopran),
Signe Bakke (piano)

LAWO Classics LWC 1051/
Musikkoperatørene

Intuitiv sans. Det finnes mange innspillinger. Noen skarpe, noen nesten hysteriske, noen utflytende i god mening – best går det når en lener seg litt tilbake, lar klangene få rom til å farge teksten, uttrykke det. Michèle Comand, Françoise Pollet og Jane Manning er noen av dem som hører hva ordene gir tonene og omvendt. Liv Elise Nordskogs fyldige, klare stemme i behersket dressur er (for nykommere) en vakker vei inn. Det er temperatur her, intuitiv sans for lys og skygge, alvor i bunnen for Messiaens ustanselige lovprising av Kirken og Gud. Signe Bakkes blankt klare akkompagnement er en vesentlig del av suksessen.

Ensomt kjøtt. Det er, som alltid hos Messiaen, et budskap om at kroppen ikke er et stykke ensomt kjøtt, som hindrer og som tynger og som plager oss med symptomer og diffuse smerter som vi skjærer bort etter beste evne. Livet skal leves, ikke døyves.

Olav Egil Aune
redaktør
olav.egil.aune@vl.no

■ Anmeldt av
Ronnie M.A.G. Larsen

Angel Olsen er silkemyk, rå og kompromissløs på albumet *Burn Your Fire For No Witness*.

Dette er en plate som jeg satte på med store forventninger, men ved førstegangs gjennomlytting var jeg forvirret. Hvem prøver Angel Olsen å være, og hvorfor skal jeg bli kjent med henne? Jeg lette etter opplagte artister som det var naturlig å sammenligne med, trekke de store linjene, uten at det ga meg troen på noe som helst magisk. Så skjedde det. Jeg kom til den nest siste sangen, «Enemy». Du verden. Stemmen vibrerte med like stor troverdighet som hos Vera Lynn da hun sang *We'll Meet Again*, og jeg visste at det var jeg som måtte skjerpe meg. Angel Olsen hadde levert varene. Jeg var problemet.

«I Wish I Had The Voice Of Everything,» synger 27-åringen i poplåten «Stars», og det var nok her utfordringen for meg lå i begynnelsen. Lydbildet av vokalen varierer for hver sang. Når stemningen er satt, hopper hun over til et nytt landskap og snakker til meg med ny fortellerstemme. Fra det veldig nære, nesten hvisking, til katedralklang. Hun har en sårhet i stemmen og tekstene som jeg kanskje ikke har hørt siden PJ Harvey. Et musikalsk univers det både er vondt og godt å være i. Og det er nok variasjonen i *Burn Your Fire For No Witness* som til slutt blir den store styrken.

Sjarmerende. Musikken er som regel gitarbasert, men i «High & Wild» er det pianisten som etter hvert driver det hele fremover i et sjarmerende Velvet Underground-øs. Og mens vi er inne på Lou Reed og gjengen, så starter det hele med «Unfucktheworld», der hun er like avslappet som Nico.

CD FOLK-ROCK

Angel Olsen
Burn Your Fire For No Witness
Universal

Variasjonen blir den store styrken.

Hun korer seg selv og synger «I Am The Only One Now» med intens ironi. Låt nummer to, «Forgiven/Forgotten», høres ut som starten på Velvet Undergrounds «I'm Waiting For The Man». Olsen får sagt det hun har på hjertet med tekst,

«Hun har en sårhet i stemmen og tekstene som jeg kanskje ikke har hørt siden PJ Harvey»

melodi og fullt band i løpet av to minutter og fire sekund.

«Will you ever forgive me, a thousand times through, for loving you.» Så deilig naivt og rett for en låt som sannsynligvis er for kort for radio. Perfekt!

Rocka lydbilde. Angel Olsen er fra St. Louis, bosatt i Chicago, og *Burn Your Fire For No Witness* er hennes andre album. Debutalbumet *Half Way Home* er mer akustisk en årets prestasjon. Det varierte og til tider rocka lydbildet skal nok den Grammy-nominerte produsenten John Congleton, fra bandet The Paper Chase, ha mye av æren for. Han tør å ta sjanser, og om man hører instrument-miksen, vokallyden og rytmene på «Stars», og den brennende gitarlyden på «Hi-Five», forstår man at de har latt det stå til, og de lander med solid pondus. Låten «White Fire» er like monoton som Leonard Cohen på sitt beste og «Dance

Angel Olsens vokal veksler fra det veldig nære, nesten hvisking, til katedralklang, skriver vår anmelder.

Foto: Zia Anger/Jagjaguwar/presse

Slow Decades» hadde passet i en hvilken som helst David Lynch-film etter 1986.

Lys av håp. Olsen avslutter platen med den sakrale «Windows» og spør: «Won't You Open a Window Sometimes? What's So Wrong With The Light?» Hun gir oss et lys av håp, og jeg er glad for at hun inviterte meg inn i det. Angel Olsen legger nå ut på en omfattende turné og 1. april spiller hun på Mono i Oslo. «We'll Meet Again!»

BOWIE HEDRET MED BRIT AWARD

■ Rockelegenden David Bowie (bildet) ble denne uken den eldste som noen gang har mottatt den britiske musikkprisen Brit Award. Prisen for beste britiske mannlige soloartist gikk til 67-åringen, som begynte karrieren på slutten av 1960-tallet. Bowie var ikke selv til stede un-

der prisutdelingen på O2-arenaen i London, men han hadde forberedt en kort takktale som ble lest opp av supermodellen Kate Moss. Indiebandet Arctic Monkeys stakk av med to av kveldens gjeveste priser: Beste album og beste britiske band.

©NTB